

нашата дружина останаха само троица: азъ, Стоянъ и Никола Аджемътъ.

Доиде и пролѣтъта. Около Гергьовденъ ние събрахме пакъ „вѣрна и сговорна дружина“ и решихме се да продължаваме своитѣ обязанности. Съ нашата дружина се съедини и Хаджи Димитъръ, който бѣше уцѣлѣлъ отъ турския сатъръ само затова, защото се бѣше скрилъ нейде си. Двамата Х. Димитрови братия и баща му бѣха затворени заедно съ другитѣ граждани.

IV. 1860 ГОДИНА

Ние бѣхме вече съставили една малка четица, когато пристигна и Георги изъ Влашко съ своитѣ момци. Дружината ни едногласно избра пакъ Георгия за войвода. Захванахме да ходимъ по горитѣ и по планинитѣ; но потеритѣ бѣха дотолкова чести, щото ние нийде не можехме да се задържиме — всѣка недѣля трѣбваше да имаме по една или по две битки. И така, ние бѣхме длъжни почти всѣка недѣля да мѣняваме мѣстото си: ходихме въ Шуменско, ходихме въ Търновско, ходихме въ Филибелишко — навсѣкжде зло. За два месеца ние промѣнихме десетъ мѣста и на десетъ мѣста трѣбваше да се биеме.

Най-после доидохме въ Търновско и за прѣхме се между Елена и Беброво. Трѣбваше да вардиме пѣтя, който води изъ Беброво въ Сливенъ. Наредихме и стража; но въ тоя сѣщи день доиде при насъ единъ отъ нашитѣ стражари и ни обади, че изъ Сливенъ иде противъ насъ голѣма потеря. Войводата ни заповѣда да се наредиме и да се приготвиме, и ние тутакси изпълнихме волята му. Ударихме се. Отъ